

Türksolu Dergisi: Beyaz Türk'ün Karanlık Oyunu*

Duygu TANIŞ**

“Doğru sayılan değerlerin yanlış, yanlış sayılanların da doğru olduğu ileri sürüldü... Ama bugün ne doğru var ne de yanlış ve her şey zorlaştıkça zorlaştı... Evet, giderek daha fazla şey gösteriliyor, ama giderek daha az şey görmekteyiz...”

*Jean-Luc Godard****

Türkiye'nin yakın dönem tarihine baktığımızda, Kemalizm ve solun oldukça karmaşık, çapraşık ve kimi zaman çelişkili bir ilişki içerisine girdiğini görmekteyiz. Türkiye burjuvazisi ile devlet bürokrasisinin tarihsel ve ideolojik bir argümanı olarak Kemalizm'in solla ilişkisini ve soldan kopuşunu temsil eden bazı temel öğelerin incelenmesi, solun başarı ve başarısızlıklarını kavrama açısından bir yapı taşı olarak algılanabilir. Özellikle günümüzde, anti-emperyalist ve ulusalcı söylemin ivme kazanması, Kemalizm'in yeniden yorumlanması ve yeniden yorumlanan Kemalizm'in solla ilişkisi Türkiye'nin siyasal, sosyal ve ekonomik değişimine ışık tutması açısından kilit bir önem taşımaktadır. Bunun yanında, milliyetçiliği kendine kale olarak gören bazı akımların, Kemalist “kimlik” çatısı altında sola hitap etme iddiası taşıması da aslında bir bilinç kaymasına işaret etmektedir.

* 10. Ulusal Sosyal Bilimler Kongresi'nde yapılan sunumun metinleştirilmiş halidir.

** Duygu Tanış, ODTÜ Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü Yüksek Lisans öğrencisi

*** Artun Yeres, Göstermenin Sorumluluğu, Donkişot Derleme, 2004, sf.175.

Peki “Türksolu” Dergisi’nin bu çerçevedeki yeri nedir? Açık ki, Türkiye tarihine baktığımızda, sol hareketler sağ tarafından kimi zaman yasal kimi zaman da yasadışı ama sürekli ortadan kaldırılmaya yönelik darbe almıştır. Belki de sonuç niteliğindeki düşüncenin girişte belirtilmesi faydalı olacaktır: “Türksolu” sol düşüncüyü yamalı bir şekilde üzerine giyerek solu kendi içinden vurmaya çalışmaktadır. Bir başka deyişle, sol kendi içinden yıkılmaya çalışılmakta; bunun için de sağa mal edilen değerler sol kavramlara “eklemlenerek” bir anlamda bulandırılmaya çalışılmaktadır. Bu açıdan, bu yazı genel olarak milliyetçiliğin Kürt sorunu üzerinden ivme kazandığı 2004 ve 2005 yıllarındaki yazılar ve özel olarak da başyazar Gökçe Fırat Çulhaoğlu’nun anti-emperyalizm, milliyetçilik, devlet ve ordu ilişkileri ve Kürt sorunu hakkındaki yazıları üzerinden milliyetçi tablodaki yerinin incelemesini yapmayı amaçlamaktadır.

“Türksolu” dergisi ilk sayısını Nisan 2002’de çıkarıyor. Başyazar Gökçe Fırat Çulhaoğlu ve arkadaşları İP’nin (İşçi Partisi) Öncü Gençlik kolundan haklarında MİT’le ilişkileri olduğuyla ilgili söylentiler çıkınca ihraç ediliyor. Bu grup önce ADD’ye (Atatürkçü Düşünce Derneği) giriyor daha sonra oradan ayrılıp ADKF (Atatürkçü Düşünce Kulüpleri Federasyonu) çatısı altında örgütleniyor; aylık İleri dergisini, haftalık “Türksolu” dergisini çıkarıyorlar ve en son olarak da 2007’de Milli Mücadele Derneğini kuruyorlar.

Ancak, kendini solda tanımlamakla beraber solun temel değerlerinden hiç söz etmeyen, bunun yanında Kemalizm’i kendi milliyetçi değerleriyle yorumlayan, hal böyle olunca bütünsel bir tutarlılıktan yoksun, bunun yanında oldukça provakatif, muhafazakâr bir söylem karşımıza çıkıyor.

Peki, bu tutarsızlığa neden olan etmenler neler? Sol ve Kemalizm arasındaki tarihsel çatışma mı bu ikilemi yaratan; yoksa popülist bir tavırla solu ve Kemalizm’i harmanlamaya çalışarak; ikisinden de uzaklaşması mı? “Türksolu” dergisinin “Tek Yürek Kuvayı Milliye” geleneği, bir yandan “Beyaz Türk” ü bağrına basarak, “Türk oğlu, Türk kızı, Türklüğünü Korum”, “Kürt varsa sorun var” gibi yazılarla milliyetçi yanını ortaya koyarken; “Marksizmi Moskova’dan, milliyetçiliği Mustafa Kemal’den ve Türk ordusundan öğrenmiş, siyasi görüşlerini bu ikisinden yoğuran Milli Demokratik Devrim geleneğine”⁴ sahip çıkmaktadır. Manifestolarında belirttikleri gibi:

TÜRK SOLU, kendini Kuvayı Milliye geleneğinin takipçisi olarak görür. Atatürk’ün Anadolu’da Bağımsızlık Savaşı’nı başlatması ve Cumhuriyet’in kuruluşu ile devam eden devrimci geleneğin

⁴ Margulies, R., “Türk solu, Mihri Belli ve Milliyetçilik”, Libre News EU, 30/06/2007, <http://www.librenews.eu/?style=other§ion=writers&wid=10&aid=338>

mirasçısıdır. Bu devrimci gelenek, özellikle Atatürk'ün şahsında sembolleşmiştir. Atatürk, 1919'da başlayan Türk Devrimi'nin önderidir. TÜRKSOLU, Atatürk'ün başlattığı devrimci mücadeleyle oluşan ve onun ölümünden sonra da devam eden Türkiye devrimci düşüncesinin adıdır. Kuvayı Milliye, Türkiye'nin bağımsızlık savaşının örgütüdür ancak rolü ve anlamı bununla sınırlı değildir. Kuvayı Milliye, emperyalizmin sömürgeleştirmek istediği bir ülkenin emperyalizme direniş ve ondan bağımsız bir düzen kurma arayışının adıdır. (Türksolu, 2002)

“Türksolu”nun sekiz maddelik manifestosundaki bazı temel yapıtaşlarının ayrıntılı olarak incelenmesi, sol ve Kemalizm'e yapılan vurgunun nedenleri hakkında bize bazı ipuçları vermektedir. İlk olarak, birinci maddeden itibaren “Türk” vurgusunun ulus, dil, kültür ve ölkü birliğine dayalı bir tanıma işaret ettiğini görebiliyoruz. Dergiye göre amaç, Türkiye topraklarında Türk halkının sorunlarına çözüm bulmaktır. Bir başka deyişle, sınırları keskin hatlarla çekilmiştir mücadelenin; Türk kimliğinde ve Türkiye topraklarında yürütülmektedir. Zaten Türkiye'deki adı geçmeyen diğer halklar ilerleyen maddelerde, emperyalizmin oyununa gelmekle, Türkiye'yi bölmeyi amaçlamakla suçlanmaktadır. “Bölücü” amaçları olmayan “halklar” kendilerini Türk olarak tanımlamakta, geriye kalan –asimile edilememiş olan- halklar kimlikten bahsederek emperyalizmin oyuncağı olmaktadır.

1. Anti-Emperyalizm ve Milliyetçilik:

Emperyalizm “Türksolu” için kendini üzerine inşa edecek önemli bir düşman olarak görünmektedir. Kendini inşa ifadesi ayrıca önemlidir, çünkü “Türksolu” manifestosunda da açıkça görüldüğü üzere, tarafını “olmadığı” üzerinden belirlemektedir. Örneğin, manifestolarında milliyetçilik, anti-emperyalist olmaktan kaynaklanan bir milliyetçilik olarak karşımıza çıkar. Zaten, vurgu ezen-ezilen üzerine olduğu için, solun belki de en önemli yapıtaşı olan emek-sermaye çelişkesinin adı geçmemektedir. Manifestonun 7. maddesinde belirtildiği üzere,

Ezen ulusların emekçileri ile ezilen ulusları birleştiren enternasyonalist bir bağ yoktur. Bu tür istekler ancak bir hayal olabilir. TÜRKSOLU ise emperyalist bölünmenin yarattığı gerçek dünyada politika yürütür. Ezilen ulusları topyekûn sömüren kapitalist ülkelerin, ezilen uluslara enternasyonalist olma çağrısı sadece ve sadece sömürgeciliği meşrulaştırır. Ezilen ulusların dostunu düşmanını ayırt etmesine engel olur.

Ezilen uluslar, emperyalizme karşı ulus olarak mücadele ederler ve bu mücadelede milliyetçi olmak işin doğası ve doğrusudur. Ezilen ulusların ezen ulusların emekçilerinden bir beklentisi olamaz. Emperyalizmi yok etme görevi ezilen uluslar tarafından yerine getirilecektir. Emperyalist ülkelerin emekçileri, gerçekten enternasyonal bir dayanışma istiyorlarsa, kendi emperyalist ülkelerine karşı doğrudan savaşa girişmelidirler. (Türksolu, 2002)

Yani mücadelenin eksenini, emek-sermaye çelişkisinden; ezen-ezilen eksenine kaydırılmıştır. Bunun meşrulaştırılması da aslında, küreselleşme karşısı damarla perçinlenmekte ve enternasyonal mücadelenin olanaksızlığı pragmatist nedenlerle açıklanmaktadır. Bir bakıma, tamamıyla reddedilen Batı medeniyetinden uzak kalmanın sağlanması amaçlanmaktadır. Haliyle Batı medeniyetindeki, ezilen uluslarla herhangi bir işbirliği mümkün görünmemektedir. Her ezilenin muhatabı kendi ezenidir şeklinde karikatürize edilecek durum milliyete yapılan vurguyla da örtüşmektedir. Mücadelenin öznesinin emekçiler yerine ezilenlere kaydırılmasının işaret ettiği üzere hedefledikleri sosyalist düzen, gerçekten de belirttikleri gibi Marksist öngörüye alternatif gibi görünmektedir. 2005 tarihli “Safları Sıklaştırm...” yazısında Gökçe Fırat Çulhaoğlu (2005) bunu açıkça ortaya koyuyor: “Çünkü Türk solu kendisini sadece işçi sınıfı ile ve emekçilerle sınırlayan bir teorik referansla davranmamaktadır. Türk solu doğrudan Türk milletinin sözcüsü olarak ortaya çıkmaktadır.”

Anti-kapitalizmden ayrılan anti-emperyalizm vurgusu da “Türksolu”nun milliyetçiliği için meşru bir zemin oluşturmaktadır. Manifestodaki “TÜRK SOLU, Batı uygarlığına karşı mücadele ederken milliyetçilik bayrağını yükseltir.” (Türksolu, 2002) ibaresi buna en güzel örnek olarak görmektedir. İlginç olan solculuklarını da bu milliyetçilik üzerinden tanımlamaları ki, zaten kendisini “milli bir sol akım” olarak nitelendiren “Türksolu”, temel düşmanın emperyalist güçler olduğunu vurgularken, solun bugüne kadar başarısız olmasının Kürtçülük ve Alevicilik yapmasından kaynaklandığını belirtir (Gökçe Fırat, 2002). Aslında, bu noktada “Türksolu”, kendi sol damarını da sorgulayarak, “Kürtçülük ve Alevicilik yerine Türk milliyetçiliğini tercih eden sol, eski tür düzen solunun sınırlarını hemen aşar ve milli bir harekete dönüşür.” (Gökçe Fırat, 2005) diyerek solun bir amaç/varılması gereken bir hedef değil, bir araç/geçilmesi gereken bir durak olarak gördüğünü açıkça belirtmektedir.

Kendine “düşman”lar seçerek, bu düşmanların üzerinden söylemini

kuran dergi, solda konumlandırmayı uygun gördükleri mücadelelerini ulusal kurtuluş mücadelesi olarak tanımlayarak; Türk ulusunu Türkiye topraklarında 1960'lı yılların devrimci ortamını ve birlikteliğini yeniden yaratmaya çağırmaktadır. Ancak, 60'lı yıllardaki ezilen halk vurgusu kapsayıcı bir ulusal kimliği öngörmekteyken, "Türksolu" için bu kavram dışlayıcı, ötekileştirici bir niteliktedir (Keyman, 2005). Böylece diyebiliriz ki, "Türksolu" toplumsal etkileşim çerçevesinde ayrılıkçı ve bu anlamıyla da gerici bir milliyetçi harekettir. Örneğin 91. sayının başyazısında, Gökçe Fırat (2005); "Alevi Baronlar, Alevilerin Türk toplumu içinde kaynaşmasını değil, Alevi kimliğini korumak ve yaşatmak sloganı arkasında bağımsız bir cemaat olarak kalmasını isterler" diyerek asimile olamamış Alevilerin tehlikesine vurgu yaparken; "Kimileri kabul etmese bile, ben Kürdüm diyen herkes potansiyel bir PKK'lıdır, o nedenle en iyi Kürt, ben Türküm diyen Kürttür." ifadesiyle de ulus-devlet altındaki alt-kimliklerin devletin bekasını tehdit ettiğine dikkat çekmektedir.

Görünen o ki, anti-emperyalist bir referansla altı çizilen mücadelenin ekseni milli kimlik etrafında yürümek zorundadır. Bu açıdan, Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde, emperyalizmle savaşmayı amaçlayan her insan, önce Türklüğü kabul etmek zorundadır. Farklı bir etnik ya da dini kökenden gelen insanlar, bu kimliklerinden sıyrılarak, bunları dillendirmeyerek "biz"e dahil olabilirler. Bu açıdan, kimlikler asimile edilmek durumundadırlar. Bu da aslında bizi başka bir önemli dinamik olan devlet ve ordu vurgusuna getiriyor. Kimliklerin asimilasyonu önemlidir, çünkü kendi kimliğini benimseyen her insan, "bir" ulusu temsil eden ulus-devlet için bir tehlike oluşturmaktadır.

2. Devlet ve Ordu

Bildiğimiz gibi, 1980 öncesi ulusalcı solun en önemli niteliklerinden biri devleti ulusal bağımsızlık içinde ekonomik kalkınmanın aracı olarak görmesidir. Buradaki amaç devleti halk için bir sosyal adalet organı haline getirmektir (Keyman, 2005). Ancak, "Türksolu" nun vurgusu ve amacı devlet güvenliği üzerinedir ve varlığını da devlet üzerinden şekillendirmektedir. Bu açıdan, esas olan devleti dönüştürmek değil, muhafaza etmektir. Açık ki, devlet ezilen halkların kurtuluşu için bir araç değil, kendi başına korunması gereken bir amaçtır ve bu açıdan devletin halk üzerinde tartışmasız bir hükümlanlığı öngörülmektedir. Çeşitli eylemlerde "Türksolu" taraftarlarının "Ordu Göreve" sloganları atmasının temel amacı da budur aslında. Ordunun görevi, devleti iç ve dış tehditlere karşı savunmak olduğu için, sınırları korunması gereken ulus devletin en önemli dayanağı da ordudur. Örneğin derginin yazarlarından Osman Özbek (2003):

Son dönemde Türk Ordusu'na yönelik çeşitli yıpratma kampanyaları yürütülüyor. Türk Ordusu çok iyi yetişmiş, ülkesine ve ulusuna bağlı, Atatürkçü, ulusalcı bir güçtür. Ancak bu güce güvenip bölünmek, rehavete kapılmak, tüketim toplumunun bireyi olmaya devam etmek, toplantılarda poz verip halkın içine girmemek lüksüne sahip değiliz. Bugün Ordu da halkımızın kendisi gibi örgütlenmesini bekliyor.

diyerek, orduyu Türk ulusunun önüne bir model olarak koymakta, ortak hedefte ulusun ordunun “arkasında” durmasını istemektedir.

Açık ki devletin bekasını sağlama için, ordu ve ulus birlikte çalışmak zorundadır. Ve aslında, ülke içinde ve dışında güçlü bir düşmanın varlığı üzerinden kendini kuran bir oluşum için, görevi ülkeyi iç ve dış tehditlere karşı korumak olan ordu, “Türksolu”nun arzuladığı ülkenin mikro ölçeğidir. “Vatan yolunda ölmek de öldürmek de kutsal bir görevdir” (Kahramanoğlu, 2005) şiarını benimseyen dergi yazarları, aynı zamanda her Türkün de tehditler karşısında öldürme hakkını meşrulaştırmaktadır.

3. Kürt Sorunu

Açıkça söylenebilir ki, Kürt sorunu “Türksolu”nu oluşturan en önemli dinamiklerden biridir. Çünkü yazıların tamamına yakını, Kürt karşıtlığı üzerinden kurgulanmakta ve/veya Kürt sorununa gönderme yapmakta ve bu haliyle de Nazizm için Yahudilerin taşıdığı anlamı, “Türksolu” için de Kürtler taşımaktadır. Çünkü devlet sistemiyle hiçbir sorunu olmadığını her fırsatta ifade eden yazarların, enflasyon, işsizlik, kentlerdeki çarpık yapılaşmaya ilgili yarattıkları suçlular Kürtlerdir ve yazarlara göre amaçları büyük şehirlere ve kıyı şeridinde hâkim olmaktır. Kıyı şehirleri denize açılma kapısı, rant kaynağı olarak görüldüğü için; Kürtlerin buralara göç etmeleri Türklerin işsiz kalmalarına, gecekondulaşmaya yol açmakta; zengin toprak ağası Kürtlerin göçü ise, PKK'ya para yardımı anlamına gelmektedir. Sadece başlıklar bile bu konuda çok anlam ifade etmektedir: “Ortadoğu'da Kürt istilacılığı başladı!” (52.Sayı), “Kürt sorunu yok Kürt istilası var!” (88. Sayı), “Türk oğlu Türk kızı Türklüğünü Korumak” (89.Sayı), “Kürt istilası Kazakistan'a sıçradı” (120. Sayı), “Kürt-İslam faşizmine karşı Türk barikatı” (128.Sayı), “Solcuuuu... Kürt dersem çık, Türk dersem çıkmaaaa...” (163. Sayı)...vb.

Böylece Tanıl Bora'nın ifadesiyle Kürtler “içimizdeki hainler” (Bora, 1995:144) olarak fişlenmektedir. Etnik kimliğe de güvenlik açısından yaklaşan “Türksolu”, Kürt kimliğini devletin bütünlüğüne yapılan önemli bir tehdit

olarak algılamakta ve bunun en radikal ifadesi Gökçe Fırat Çulhaoğlu'nun 89. sayıdaki "Türk oğlu Türk kızı Türklüğünü koru" başlıklı başyazısında (2005) kendini göstermektedir. Türkiye'nin en önemli sorunun Kürtleşme olduğunu ifade eden, Kürtçü hareketin şehirlerin etnik yapısını değiştirdiğinin altını çizen bu yazısında Gökçe Fırat, Türkün kendi sorununu kendisinin çözmesi gerektiğini vurgulayarak bunun için birtakım önerilerde bulunmakta:

1- Her Türk, alışverişini mutlaka Türkten yapmalıdır. Kürde aktarılan para PKK'ya maddi destek demektir. Türk, bu maddi desteği kesmezse, hem Türklerin mali gücü olmayacaktır, hem de Kürdün altında ezilecektir

2- Her Türk, Türkçe konuşmalıdır. Bunu da İstanbul şivesi ile konuşmalıdır. Dil varsa millet vardır. Ancak şehri istila eden Kürtler kendi dillerini hâkim kılmaktadır. Bunlarla temas içinde Türkler de şivelerini bozmakta, Türkçe konuşsa bile adeta Kürt şivesiyle Türkçe konuşmaktadır.

TV'lerdeki Kürt dizilerinin, Kürt müziğinin, her adım başı Kürtçe müzik çalan barların, kasetçilerin, minibüslerin ortasına düşen Türk ister istemez lisanını yitirmektedir.

Buna direnmek için:

*Türk, Kürt dizisi izlemez.
Kürtçe müzik dinlemez.
Kürtçe müzik çalan barlara gitmez.
Kürtçe konuşulan minibüse binmez.
Kürtçe kaset satan dükkândan alışveriş yapmaz.*

3- Türk, ancak modern şehir hayatında kendini ifade edebilir. Türk medeniyeti, köyden gelen etkilere kapatılmalıdır. Köy, her halükarda Kürtçülüğün yaşam alanıdır.

Yıllarca İstanbul'da Sivaslı, Erzincanlı, Malatyalı, Tokatlı Alevi kitlenin yarattığı köy ortamı, Kürtçülüğü güçlendirmiştir. Türk'ü saza mahkûm eden köylü kafası, bugün şehirleri Kürt kültürüne teslim etmiştir.

4- Türkler, yemeklerine sahip çıkmalıdır. Türk'ün damak tadı, Kürt yemekleri ile yer değiştirmektedir. Türk'ü kebaba,

lahmacuna mahkûm eden anlayışla mücadele edilmelidir. Yemek, kültür savaşının bir parçasıdır. Mc Donaldslar ne kadar tehlikeli ise Kürt mutfağı da o kadar tehlikelidir.

Başka kültürlerin yemeklerini yiyen kültürler asimile olur. O nedenle Türk, Türk mutfağına sahip çıkmalı, başka şeyler yememelidir.

5- Her şeyden önce Türk üremelidir. Artan her bir Türk bebesi, bizi Ergenekan'dan çıkartacak bir kurtarıcıdır."

Türklük, ekonomik, sosyal, kültürel ve siyasi bir duruş olarak algılanmakta; nasıl ki milli devrimci kalkınma modeline göre, kalkınmanın önkoşulu, politik ve ekonomik bağımsızlığın sağlanmasıysa, "Türksolu" için de Türk'ün kalkınması Kürtten politik, ekonomik ve sosyal olarak kopmasını gerektirmektedir. Tüm bu faşizan ifadelerin arasında aslında çok da önemli bir vurgu daha dikkat çekmektedir: 3. maddede Türkün kendini modern şehir hayatında ifade edebileceği vurgulanırken, köy ortamının Kürtçülüğü yarattığının altı çizilmektedir ve böylece feodalizme karşı bayrak açan dergi, Kürtleri de feodal yapılarla özdeşleştirmektedir.

Açıktır ki, "Türksolu" dergisi Beyaz Türk için bir mücadele yürütmektedir ve belki de her beyaz Türkün aklından geçen ancak demokrasi "engel"inden dolayı dillendiremediği bir inancı ifade etmektedir. Aynı eğilimin daha açık bir ifadesini 2004 yerel seçimlerinden önce de görmekteyiz. Gökçe Fırat Çulhaoğlu (2004) "Yerel Seçimler İçin Türk Planı" başlıklı yazısında, oy verirken adayların 'milliyetine bakılmasını' ve Türk adaylara oy verilmesini isteyerek; Mersin, Diyarbakır ve Güneydoğu Anadolu'da, Sosyal Demokrat Halkçı Parti (SHP) ile ittifak yapan Demokratik Halk Partili (DEHAP) adaylara karşı Adalet ve Kalkınma Partisi'ne (AKP) oy verilmesini "Güneydoğu'nun tüm il ve ilçelerinde DEHAP adayına karşı en güçlü adaya oy verelim. Hatta bu bölgede AKP adayı ile DEHAP adayı arasında bir yarış olacaksa DEHAP'a karşı AKP'ye oy verelim." şeklinde önermekteydi.

Kürt sorununun demokratik yollardan çözülmesinin, Apo'nun hapisten çıkması anlamına geleceği gibi derin bir bilimsel tezi (!) de bulunan "Türksolu"nun demokrasi temel sorunsalı değildir. Bu yüzden, "PKK terörü silahla bastırılacak, eşkıya gebertilecek ve sorun morun kalmayacaktır" diyerek, linç kültürünü de beslemektedir. Yalnız sadece dağdaki Kürtlerin öldürülmesi tabii ki yeterli olmamaktadır. Sorunun kaynağının ekonomik olduğunu vurgulayan Gökçe Fırat Çulhaoğlu (2005) yine bir yazısında Türk

Devletin Kürtlere karşı alacağı tedbirleri sıralarken: “İkinci tedbir ise PKK’nın ekonomik ağıнын çökertilmesidir. Bu amaçla, devlet içindeki belli bazı güçler Kürt işadamları ve uyuşturucu kaçakçılarına karşı infazlara başlar.” diyerek şehirdeki Kürtlerin de elemine edilmesini ya da daha açık bir ifadeyle öldürülmesi gerektiğini vurgular.

Açıktır ki, önerilen strateji etnik temizliktir. Sağ partileri ırkçılık yapmakla suçlayan “Türksolu”, bütün bir etnik kimliği yok etmeye çalışmakta ve bunu yaparken de cinayeti meşrulaştırmaktadır. Bunun nedeni de tabii ki ulus-devletin mevcudiyetini korumaktır. 90. sayının başyazısında belirtildiği gibi:

Sokağa çıktığımızda, henüz beş altı yaşındaki Kürt çocuklarının “Benim önderim Atatürk değil Apo” dediğini görüyoruz. Bu, artık Kürt milli kimliğinin, doğar doğmaz benimsendiğini göstermektedir. Bugün beş yaşındaki zararsız, masum çocuk, yarın belki de bir terörist olacaktır. O nedenle her Kürt Kürtçü değil anlayışı bir yerden sonra sarpa sarmaktadır. Doğru, her Kürt bugün için Kürtçü değildir. Ancak ben bölücü değilim, ama Kürdüm diyen, istese de istemese de, Türk ulus devletinin temelini dinamitlemektedir. (Gökçe Fırat, 2005)

4. Sonuç

Tüm bu tabloya baktığımızda, “Türksolu” dergisinin solu kitlelere ulaşmak için bir araç olarak gördüğünü açık bir şekilde fark edebiliyoruz. Dergi, ırkçı ve şoven yazılar yazmaktan çekinmemekte, Hrant Dink’in cenaze töreninde “Hrant Dink Ermeni bir vatan hainiydi, öldürülmesine üzülmedik” şeklinde açıklamalar yapabilmektedir. Kürt hareketine karşı şovenizmi ve faşizmi sıradanlaştırmakta ve anti-kapitalizmden ayrıştırılan anti-empyrialist söylemin nasıl noktalara varabileceğini açık bir şekilde göstermektedir. Kürtleri, Ermenileri ve Alevileri her durumda hedef göstermekte ve bu şekliyle de linç kültürünü beslemektedir. Şariatçı olmakla suçladığı AKP’yi bile, Kürtlerin seçim zaferini engellemek için desteklemekten çekinmeyerek siyasi bir belkemikten yoksun olduğunu göstermektedir.

Yurtsever sol ya da sol milliyetçilik en azından demokrasi, sosyal adalet ve ulusal bağımsızlık temalarına eşlik eden birleştirici bir ulusal harca vurgu yaparken, “Türksolu” dergisi, dışlamak yoluyla birleştirmek vurgusuyla bu akımlarla ilişkili olmadığını kanıtlamaktadır. Kavramlar içleri boşaltıldıktan sonra yeniden doldurulmakta; “devletin milleti” kavramını sola armağan ederek bir tebaa yaratmaya çalışmaktadır. Asıl üzücü olan milliyetçi, şoven ve

paranoyak bir hal şekle bürünen Beyaz Türk'ün "aklımı çelen" ama telaffuzuna cesaret edemediği birçok düşünce belki de uç bir şekilde dillendirilmektedir.

Son söz olarak denilebilir ki, emek-sermaye çelişmesini göz ardı eden; enternasyonalist hareketten kopan; anti-emperyalizmi anti-kapitalist mücadeleden ayrıştıran ulusal sol; "Türksolu" gibi bir oluşumu "sol" sözünü kullanabilecek hale getirmektedir. Bu noktada, solun yapması gereken, popülist amaçlar uğruna değerlerinden vazgeçmeden, duruşunu netleştirmekten çekinmemektir.

Kaynakça

- Bora, T. (1995), "Milliyetçiliğin Kara Baharı", Birikim Yayınları.
- Çulhaoğlu, Gökçe Fırat (2005), ""Kürt" varsa sorun var...". Türksolu Dergisi (90).
- Çulhaoğlu, Gökçe Fırat (2004), "Yerel seçimler için Türk planı". Türksolu Dergisi (51).
- Çulhaoğlu, Gökçe Fırat (2005), "Kürt sorunu yok, Kürt istilası var!". Türksolu Dergisi (88).
- Çulhaoğlu, Gökçe Fırat (2005), "Safları sıklaştırın, Safları sıklaştırın çocuklar! Uzaktan duyduğunuz, Çakalların ulumasıdır!..." Türksolu Dergisi (91).
- Çulhaoğlu, Gökçe Fırat (2005), "Türk oğlu, Türk kızı Türklüğünü koru!". Türksolu Dergisi (89).
- Kahramanoğlu, İ. (2005), "Ordu ticarethane değil asker ocağıdır!". Türksolu Dergisi (88).
- Keyman, F. (2005), "Milliyetçi-Ulusale Sol", Radikal İki, 10.04.2005.
- Özbek, O. (2003), "Türk Ordusu ulusuna bağlı, Atatürkçü, ulusalcı bir güçtür", Türksolu Dergisi (33).
- TÜRKSOLU (2002), "Manifesto". TÜRKSOLU Dergisi (01).
- URL: www.turksolu.org